

og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), det er Idealer, som i og for sig kunne være ganske udmærkede, og som jeg overmaade gerne kan være med til, men man maa jo kun være paa det rene med, at Penge koster det. Jeg kunde saaledes saa udmærket godt være med til den Tanke, at det skulde forbydes Dommere at have private Bestillinger ved Siden af deres Dommerhverv, men selvfølgelig maa man da ogsaa give dem betydeligt højere Gager — det, blev ogsaa nævnt af et af de ærede Medlemmer, maaske af dem begge. Opgaven maa jo være den, som det ogsaa er nævnt her, og hvad jeg fuldt ud vedkender mig, at faa de bedste Kræfter ind paa Dommerpladserne, og saadan som Verden nu en Gang er, faar man ikke de bedste Kræfter der, uden at man byder dem om ikke fuldt det samme, som kan faas i private Stillinger, saa dog tilnærmelsesvis noget lignende, noget, der nærmer sig til et Gennemsnit af, hvad der af dygtige Folk kan naas i private Stillinger inden for det samme Aandsomraade. Jeg skulde tro, at det vilde være en meget billig Beregning at antage, at man, hvis man vilde forbyde Dommerne at modtage offentlige eller private Bestillinger, vistnok allerede af den Grund vilde være nødt til at sætte Dommergagerne 2,000 Kr. om Aaret højere op end det, hvortil man ellers vil sætte dem. Men antager man nu, at vi faa efter den Tanke, som det ærede Medlem for Kalundborg fremsatte, og som jeg deler, ca. 100 Dommere i Landet — Højesterets-, Landsrets- og Underrettsdommere —, saa er det 200,000 Kr. om Aaret. Jeg finder, at det er udmærkede Penge at give ud, men det er Penge. Imidlertid, skulle vi gaa videre i Idealerne, hvad jeg saa overordentlig gerne vil, og sige, at vi vilde indrette det saaledes, at der særlig kan være Haab om, at dygtige og vel-tjente Sagførere søge og erholde Stillinger som Dommere, saa maa vi være paa det rene med, at saa maa vi op til højere Gage. Jeg mener ikke, at vi skulde, paa langt nær, op til saadanne svimlende Beløb som i England, heller ikke, at vi skulle op til saa høje Beløb, som enkelte dygtige Sagførere have i Aarsindtægt, men vi skulde dog et godt Stykke højere op end ellers, thi Meningen er jo ikke den, naar man vil have Sagførere til Dommere, at man saa skal tage de Sagførere, som ikke have formaaet at vinde Publikums Tillid og ikke formaaet at faa noget at bestille. Meningen er netop den, at man skulde re-

krutere Dommerstanden blandt dem, der viste sig som Blomsten af Sagførerstanden. Dette ser jeg gerne, men saa maa man gøre sig fortrolig med, at saa maa man højere op med Gagerne. Medens den Omstændighed, at man forbød Dommerne at overtage private Stillinger, mindst maatte medføre en gennemsnitlig Forhøjelse af Dommergagen med 2,000 Kr. om Aaret, tror jeg, at det er en beskedn Tanke at sige, at man, hvis man vil stille Dommerne saaledes, at man kan faa et rimeligt Antal virkelig dygtige Sagførere til at overtage disse Stillinger, gennemsnitlig mindstmaa en 5,000 Kr. aarlig højere op, end man ellers vilde. Jeg tror, der er adskillige ærede Medlemmer, som have vanskeligt ved at sætte sig ind i dette, men jeg tror ogsaa, at ærede Medlemmer, som ere kendte med disse Forhold, ville give mig Ret i, at en saadan Gennemsnitsforhøjelse som den, jeg nævner, ikke var at tage Munden for fuld. Jeg saa gerne, at det ærede Ting gjorde det, jeg vilde anse det for gavnligt for hele Retsudviklingen, men 500,000 Kr. om Aaret vil det koste. Det var slet ikke for meget, det var Pengene værd, naar blot Rigsdagen vilde bevilge dem.

Men det kan ikke blive derved; thi hvad vil nu Følgen blive, hvis man indretter Systemet saaledes? Saa vil Følgen blive den, at alle de dygtige juridiske Kræfter i langt højere Grad end nu vilde søge Sagførerstanden. Naar nu de juridiske Kandidater gaa i mange Aar og trave op og ned ad Trapperne Dag ud og Dag ind i Ministerierne for en meget ringe Betaling, er det, som vi alle sammen vide, med det kommende Avancement for Øje. Tager man det kommende Avancement fra dem og lægger det over paa Sagførerne, følger deraf, at de dygtige juridiske Kræfter ville søge bort fra Administrationen og søge til Sagførerstanden. Det kunne selvfølgelig Staten og Samfundet i det hele ikke være tjente med, og for at forebygge dette, vil man saa ganske naturnødvendigt være nødt til meget væsentlig at forhøje Gagerne oppe i Ministerierne, ikke blot Justitsministeriet, men ogsaa de andre Ministerier, hvor juridiske Kandidater arbejder. Man vilde blive nødt til meget væsentlig at forhøje Gagerne for derigennem at holde dog en Del af de dygtige Kræfter til at virke for Administrationen. Men jeg antager, at hele denne, jeg indrømmer meget ideale, Ordning vilde man have for en Udgiftsforhøjelse af 8—900,000 Kr. om Aaret. Og mener Rigsdagen, at det er rigtigt at gaa ind derpaa, vilde det være